

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613934080/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

NIENDE CAPITEL.

Hevnen.

Den næste Morgen var der dunkle Skyer paa Zeltners Pande, han gav sig nu ikke synderlig af med nogen af Familien, men taug for det meste stille, ja det forekommende Væsen, som han forhen viste, havde nu vejet Pladsen for en Heflighed, som han kun med Møje holdt tilbage inden Anstandens Grændser, og der syntes at søge en Gienstand, paa hvilken den kunde udlade sig.

Denne fandt han ogsaa snart. Han havde nemlig bestemt at reise bort samme Morgen, og gik derfor selv ud, for at eftersee, om Alt var i den Orden, han ønskede. Ved denne Leilighed erfarede han, at hans bedste Hest var syg, og da en Forsømmelse, efter hans Mening var Aarsag hertil, befalede han strax at give Staldkarlen halvtredsindstyve Slag af en Kantschu, hvorpaa han gik.

Imidlertid hændte det sig, at Leontine og Alexandra netop kom forbi, da den Ulykkelige blev ført ud, for at lide sin Straf. Neppe saae han dem, før han kastede sig for deres Fødder, og bad, om at i det mindste den halve Straf maatte worde ham eftergivet, eftersom han var aldeles uskyldig. Leontine standsede, og betragtede sin Søster med forskrækkede Øine. »Paa dette Sted i det mindste skulle slige barbariske Mishandlinger ikke finde Sted, sagde Alexandra, »jeg befaler Dem at afholde Dem derfra.« — »Vi maae udføre Herrens Ordre,« var Svaret. — »Saa vent i det mindste, til vi komme tilbage,« sagde Leontine. — »Ti Minutter tør vi endnu vente, men ikke længere.«

Alexandra og Leontine ilede nu ind i Salen, hvor Major Zeltner nylig havde endt sin Frokost, under

hvilken han paa russisk Skik lod sig opvarte af sin egen Tiener. Han reiste sig strax, da Damerne kom. Leontine blev i Baggrunden, hvorimod Alexandra traadte frem, og bad ham at fritage den Ulykkelige fra den græsselige Straf. Major Zeltner hørte taus paa hende, og smilede endog et Par Gange, da hun med religiøse Grunde søgte at bevæge hans Hierte; ja selv efterat hun havde endt, stod han endnu længe, med Øinene heftede paa Jorden, uden at svare, men endelig, da Alexandra gientog sin Begiering, løftede han dem op, betragtede hende med et eget Blik og sagde: »Alt skal skee, som De befaler, skønne Dame!« Derpaa vinkede han sin Tiener, til hvem han hviskede nogle Ord i Øret. »Lad for Resten Alt være rede til Afreisen,« tilføiede han høit.

Leontine fiernede sig nu, hvorimod Alexandra satte sig i Vinduet ved sin Syramme. Imidlertid gik Zeltner længe op og ned ad Gulvet med misfornøiede Miner, endelig blev han staaende foran hende med et Smil og udbrød: »Naar jeg skulde tænke mig noget Menneske paa denne Jord, der ret blev baaeret paa Lykkens Hænder, da blev det Dem, skønne Fruel!« -- Alexandra holdt pludselig inde med sit Arbeide, og betragtede ham med taus Forundring. — »De er ung,« blev han ved. »De er rig, skøn, frisk og velskabt, De er Herskerinde paa dette Slot, hvor hvert af deres Ønsker er en Befaling, hvor hele Naturen vinder Kraft og Frødighed under Deres blomstrende Hænder; De er elsket af Deres Omgivelser, De er tilbedet af en ung, skøn Mand, hvis eneste Tanke det er at forsøde Deres Dage, og forvandle dem til en Kiæde af Nydelser; ja hvad der sætter Kronen paa det Hele, naar De har tilbragt Dagen ved hans Side i Fryd og Glæde, da sidder han og Frøken Emilie endnu ved Klaveret om Aftenen, ligesom to Nattergale, for, ved Harmoniens Magt,